Forma presbyterní správy církve

Shromáždění v EDINBURKU, 10. února 1645, odpoledne. Zasedání 16.

Akt VALNÉHO SHROMÁŽDĚNÍ SKOTSKÉ CÍRKVE, jímž se schvalují Návrhy týkající se správy církve a ordinace služebníků.

VALNÉ shromáždění, jsouc nanejvýš žádostivé a dbalé nejen ustanovení a zachování Formy církevní správy v tomto království, podle Slova Božího, knih kázně, aktů Valných shromáždění a Národní smlouvy, nýbrž také jednoty v církevní správě mezi těmito královstvími, nyní úžeji a pevněji spojenými nedávnou Slavnostní ligou a smlouvou; a uvažujíc, že jako v dřívějších dobách vzešla, tak i nadále mohou z blízkosti nákazy vzejít této církvi mnohá zla z porušené formy správy v anglické církvi; jakož i, že vzácná příležitost přivést Kristovy církve ve všech třech královstvích k jednotě v církevní správě je štěstím přítomných časů nad dřívějšími; což se také může, s Božím požehnáním, ukázat účinným prostředkem a dobrým základem k přípravě bezpečného a dobře založeného upokojení, odstraněním příčiny, z níž původně vzešly nynější útisky a krvavé války; a když nyní Shromáždění třikrát přečetlo a pilně prozkoumalo návrhy (zde připojené) týkající se úředníků, shromáždění a správy církve a týkající se ordinace služebníků, které nám byly přineseny jako výsledek dlouhých a učených rozprav Shromáždění teologů zasedajícího ve Westminsteru a jednání o jednotě s komisaři této církve, kteří tam sídlí; po zralém uvážení a poté, co včas vyzvalo a napomenulo všechny, kdo by proti nim měli nějakou námitku, aby ji oznámili, aby mohli dojít uspokojení; přistupuje k výše řečeným návrhům týkajícím se církevní správy a ordinace a schvaluje je; a tímto zmocňuje komisaře tohoto Shromáždění, kteří se mají sejít v Edinburku, aby jménem tohoto Shromáždění přistoupili k jednotě

mezi církvemi obou království ve výše řečených jednotlivostech a uzavřeli ji, jakmile tytéž návrhy budou bez podstatné změny potvrzeny nařízením ctihodných sněmoven parlamentu Anglie; kteréžto potvrzení bude včas oznámeno a dáno na vědomí komisaři této církve sídlícími v Londýně. S výhradou, že tento akt nebude nijak na újmu dalšímu projednávání a zkoumání onoho článku, který praví, že doktor neboli učitel má moc vysluhovat svátosti stejně jako pastor; ani projednávání příslušných práv a zájmů presbyterií a lidu při povolávání služebníků; nýbrž že bude volno o těchto bodech rozmlouvat a jednat, jak se Bohu zalíbí dát další světlo.

JEŽÍŠ KRISTUS, na jehož ramenou spočívá vláda, jehož jméno je nazváno Předivný, Rádce, Bůh silný, Otec věčnosti, Kníže pokoje; jehož vládě a pokoji nebude konce; jenž sedí na trůnu Davidově a na jeho království, aby je uvedl v řád a utvrdil v soudu a v spravedlnosti od tohoto času až na věky; maje všechnu moc, která Mu byla dána na nebi i na zemi od Otce, jenž Jej vzkřísil z mrtvých a posadil na své pravici vysoko nade všechna knížatstva, nade všechny mocnosti, nade všechny moci, nade všechna panstva a nad každé jméno, které se jmenuje, nejen v tomto věku, ale i v budoucím, a všechno poddal pod Jeho nohy a dal Jej za hlavu nade všechno církvi, která je Jeho tělem, plností toho, jenž všechno naplňuje:

On, vstoupiv vysoko nade všechna nebesa, aby naplnil všechno, přijal dary pro svou církev a dal nositele úřadů potřebné ke vzdělávání své církve a ke zdokonalování svých svatých.

O církvi

JEST jedna všeobecná viditelná církev, předložená v Novém zákoně.

Služba, výroky a ustanovení Nového zákona jsou dány Ježíšem Kristem všeobecné viditelné církvi k jejímu shromažďování a zdokonalování v tomto životě až do Jeho druhého příchodu.

Jednotlivé viditelné církve, údy všeobecné církve, jsou rovněž předloženy v Novém zákoně.

Jednotlivé církve v prvotních dobách byly tvořeny viditelnými svatými, to jest těmi, kdo, jsouce dospělí, vyznávali víru v Krista a poslušnost Kristu podle pravidel víry a života, jimž učil Kristus a Jeho apoštolové; a jejich dětmi.

O nositelích úřadů v církvi

NOSITELÉ ÚŘADŮ, které Kristus ustanovil k budování své církve a ke zdokonalování svatých, jsou někteří mimořádní, jako apoštolové, evangelisté a proroci, kteří již pominuli.

Jiní řádní a trvalí, jako pastoři, učitelé a jiní správcové církve, a jáhnové.

Pastoři

Pastor je řádný a trvalý nositel úřadu v církvi, prorokovaný pro čas evangelia.

Předně náleží k jeho úřadu,

Modlit se za své stádce a s ním, jako ústa lidu k Bohu, *Skutky apoštolské 6:2,3,4* a *Skutky apoštolské 20:36*, kde jsou kázání a modlitba spojeny jako různé části téhož úřadu. Úřadem staršího (to jest pastora) je modlit se za nemocné, a to i soukromě, čemuž je zvláště zaslíbeno požehnání; tím spíše tedy má toto konat při veřejném vykonávání svého úřadu, jako jeho část.

Číst veřejně Písmo; na důkaz toho,

1. Že kněžím a levitům v židovské církvi bylo svěřeno veřejné čtení slova, je dokázáno.

2. Že služebníci evangelia mají stejně rozsáhlé pověření a poslání udílet slovo i ostatní ustanovení, jaké měli kněží a levité pod zákonem, je dokázáno v *Izaiáš 66:21*, *Matouš 23:34*, kde náš Spasitel nazývá nositele úřadů Nového zákona, které pošle, týmiž jmény jako učitele Starého.

Tyto věty dokazují, že tedy (jelikož je tato povinnost mravní povahy) z toho správným důsledkem plyne, že veřejné čtení Písma náleží k úřadu pastora.

Pást stádce kázáním slova, podle něhož má učit, usvědčovat, kárat, napomínat a těšit.

Katechizovat, což je prosté vyložení prvních základů výroků Božích neboli učení Kristova, a je částí kázání.

Udílet jiná Boží tajemství.

Vysluhovat svátosti.

Žehnat lidu od Boha, *4. Mojžíšova 6:23-26*. Srovnáno se *Zjevení Janovo 1:4,5* (kde jsou zmíněna táž požehnání i osoby, od nichž pocházejí), *Izaiáš 66:21*, kde se pod jmény kněží a levitů, kteří mají trvat pod evangeliem, rozumějí evangeličtí pastoři, kteří tedy mají z úřadu žehnat lidu.

Pečovat o chudé.

A má také vládnoucí moc nad stádcem jako pastor.

Učitel neboli doktor

Písmo předkládá jméno a titul učitele stejně jako pastora.

Ten je také služebníkem Slova, stejně jako pastor, a má moc vysluhovat svátosti.

Protože Pán dal různé dary a rozličná užití podle těchto darů ve službě Slova, ačkoli se tyto různé dary mohou sejít v jednom a témž služebníku a podle toho být jím vykonávány, přece tam, kde je v témž sboru několik služebníků, mohou být určeni k různým úkolům podle různých darů, v nichž každý z nich nejvíce vyniká. A ten, kdo více vyniká ve výkladu Písma, ve vyučování zdravému učení a v usvědčování odpůrců než v aplikaci, a je podle toho v tom zaměstnán, může být nazýván učitelem neboli doktorem (místa uváděná podle významu slova dokazují tuto větu); nicméně tam, kde je v jednotlivém sboru jen jeden služebník, má tento konat, nakolik je s to, celé dílo služby.

Učitel neboli doktor je nanejvýš znamenitě užitečný ve školách a na univerzitách; jako za starodávna ve školách prorockých a v Jeruzalémě, kde Gamaliel a jiní učili jako doktoři.

Jiní správcové církve

Jako byli v židovské církvi starší z lidu spojeni s kněžími a levity ve správě církve, tak i Kristus, který ustanovil v církvi správu a církevní správce, opatřil některé ve své církvi, kromě služebníků Slova, dary ke správě a pověřením ji vykonávat, když jsou k tomu povoláni, kteří se mají připojit ke služebníkům ve správě církve.

Tyto nositele úřadu reformované církve obecně nazývají staršími.

Jáhnové

Písmo předkládá jáhny jako zvláštní nositele úřadu v církvi.

Jejich úřad je trvalý. K jejich úřadu nenáleží kázat Slovo ani vysluhovat svátosti, nýbrž mít zvláštní péči o rozdělování podle potřeb chudých.

O jednotlivých sborech

Je dovolené a prospěšné, aby byly pevně ustavené sbory, to jest určité společenství křesťanů, kteří se řádně scházejí v jednom shromáždění k veřejnému uctívání.

Když se věřící rozmnoží do takového počtu, že se nemohou vhodně scházet na jednom místě, je dovolené a prospěšné, aby byli rozděleni do oddělených a pevně ustavených sborů, k lepšímu vysluhování ustanovení, jež jim náležejí, a k plnění vzájemných povinností.

Řádný způsob rozdělení křesťanů do oddělených sborů, a pro vzdělávání nejprospěšnější, je podle příslušných hranic jejich bydlišť.

Předně, protože ti, kdo bydlí pospolu, jsouce zavázáni ke všem druhům mravních povinností jeden k druhému, mají tím lepší příležitost je plnit; kterýžto mravní svazek je trvalý, neboť Kristus nepřišel zákon zrušit, nýbrž naplnit.

Za druhé, společenství svatých musí být uspořádáno tak, aby to umožňovalo co nejvhodnější užívání ustanovení a plnění mravních povinností, bez ohledu na osoby.

Za třetí, pastor a lid musí bydlet tak blízko sebe, aby mohli co nejvhodněji vzájemně plnit své povinnosti jeden k druhému.

V tomto společenství musí být někteří odděleni k zastávání úřadu.

O nositelích úřadů v jednotlivém sboru

Co se týče nositelů úřadů v jednom sboru, má být alespoň jeden, který by jak pracoval ve Slovu a učení, tak i vládl.

Je rovněž zapotřebí, aby byli jiní, kteří by se připojili ke správě.

A stejně tak je zapotřebí, aby byli jiní, kteří by měli zvláštní péči o pomoc chudým.

Počet každého z nich má být úměrný stavu sboru.

Tito nositelé úřadů se mají scházet ve vhodných a stanovených časech k dobrému uspořádání záležitostí onoho sboru, každý podle svého úřadu.

Je nanejvýš prospěšné, aby na těchto schůzích ten, jehož úřadem je pracovat ve Slovu a učení, řídil jejich jednání.

O ustanoveních v jednotlivém sboru

Ustanovení v jednom sboru jsou:

modlitba, díkůvzdání a zpěv žalmů, čtení Slova (i když nenásleduje bezprostřední výklad toho, co se čte), výklad a aplikace Slova, katecheze, vysluhování svátostí, sbírka pro chudé a propuštění lidu s požehnáním.

O správě církve

KRISTUS ustanovil v církvi správu a církevní správce: k tomu účelu přijali apoštolové bezprostředně klíče z ruky Ježíše Krista a užívali jich a vykonávali je ve všech církvích světa při všech příležitostech.

A Kristus od té doby stále opatřuje některé ve své církvi dary ke správě a pověřením ji vykonávat, když jsou k tomu povoláni.

Je dovolené a shodné se Slovem Božím, aby byla církev spravována několika druhy shromáždění, totiž sborovými, klasickými a synodními.

O moci společné všem těmto shromážděním

Je dovolené a shodné se Slovem Božím, aby výše zmíněná různá shromáždění měla moc předvolat a povolat před sebe kteroukoli osobu v rámci svých příslušných hranic, jíž se týká církevní záležitost, která je před nimi projednávána.

Mají moc vyslechnout a rozhodnout takové pře a spory, které před ně řádně přijdou.

Je dovolené a shodné se Slovem Božím, aby všechna zmíněná shromáždění měla určitou moc vykonávat církevní kázeň.

O sborových shromážděních

Vládnoucí nositelé úřadů jednotlivého sboru mají moc autoritativně povolat před sebe kteréhokoli člena sboru, jak uznají za oprávněné.

Zkoumat poznání a duchovní stav jednotlivých členů sboru.

Napomínat a kárat.

Tyto tři složky jsou dokázány v *Židům 13:17*; *1. Tessalonicenským 5:12,13*; *Ezechiel 34:4*.

Autoritativní dočasné vyloučení od stolu Páně osoby, která dosud nebyla vyobcována z církve, je shodné s Písmem:

Předně, protože samo ustanovení nesmí být znesvěceno.

Za druhé, protože je nám přikázáno oddělit se od těch, kdo chodí neřádně.

Za třetí, pro veliký hřích a nebezpečí, jak pro toho, kdo přichází nehodně, tak i pro celou církev. A pod Starým zákonem byla moc a autorita zdržovat nečisté osoby od svatých věcí.

Podobná moc a autorita trvá, cestou analogie, i pod Novým zákonem.

Vládnoucí nositelé úřadů jednotlivého sboru mají moc autoritativně dočasně vyloučit od stolu Páně osobu, která dosud nebyla vyobcována z církve:

Předně, protože ti, kdo mají autoritu posuzovat a připouštět ty, kdo jsou způsobilí přijmout svátost, mají autoritu zdržet ty, kdo budou shledáni nehodnými.

Za druhé, protože je to církevní záležitost řádné praxe, která náleží onomu sboru.

Když jsou sbory rozděleny a pevně ustaveny, potřebují veškerou vzájemnou pomoc jeden od druhého, jak s ohledem na své vnitřní slabosti a vzájemnou závislost, tak i s ohledem na nepřátele zvenčí.

O klasických shromážděních

Písmo předkládá presbyterii v církvi.

Presbyterie se skládá ze služebníků Slova a z takových jiných veřejných nositelů úřadů, kteří jsou podle Slova Božího a s jeho oprávněním správci církve, aby se připojili ke služebníkům ve správě církve.

Písmo předkládá, že mnoho jednotlivých sborů může být pod jednou presbyterní správou.

Tato věta je dokázána příklady:

I. Předně příkladem církve v Jeruzalémě, která se skládala z více sborů než jednoho, a všechny tyto sbory byly pod jednou presbyterní správou.

To se ukazuje takto:

Předně, církev v Jeruzalémě se skládala z více sborů než jednoho, jak je zjevné:

1. Z množství věřících, zmíněného na různých místech, jak před rozptýlením tamních věřících skrze pronásledování, tak i po rozptýlení.

2. Z mnoha apoštolů a jiných kazatelů v církvi jeruzalémské. A kdyby tam byl jen jeden sbor, pak by každý apoštol kázal jen zřídka; což se neshoduje se *Skutky apoštolské 6:2*.

3. Různost jazyků mezi věřícími, zmíněná jak ve druhé, tak v šesté kapitole Skutků, svědčí o tom, že v oné církvi bylo více sborů než jeden.

Za druhé, všechny tyto sbory byly pod jednou presbyterní správou; neboť,

1. Byly jednou církví.

2. Jsou zmíněni starší té církve.

3. Apoštolové konali řádné úkony presbyterů, jako presbyteři v oné církvi; což dokazuje presbyterní církev před rozptýlením, Skutky apoštolské 6.

4. Jelikož různé sbory v Jeruzalémě byly jednou církví, jsou starší oné církve zmíněni jako scházející se k úkonům správy; což dokazuje, že tyto různé sbory byly pod jednou presbyterní správou.

A ať už byly tyto sbory pevně ustavené, či nikoli, pokud jde o nositele úřadů nebo o členy, je to pro pravdivost oné věty jedno.

Ani se nejeví žádný podstatný rozdíl mezi různými sbory v Jeruzalémě a mnoha sbory nyní v řádném stavu církve, pokud jde o pevné ustavení požadované u nositelů úřadů nebo členů.

Za třetí, Písmo tedy předkládá, že mnoho sborů může být pod jednou presbyterní správou.

II. Za druhé, příkladem církve v Efezu; neboť,

Předně, že v církvi efezské bylo více sborů než jeden, je patrné ze *Skutky apoštolské 20:31*, kde se zmiňuje Pavlovo setrvání v Efezu v kázání po dobu tří let; a ze *Skutky apoštolské 19:18,19,20*, kde se zmiňuje zvláštní účinek Slova; a z veršů 10 a 17 (*Skutky apoštolské 19:10,17*) téže kapitoly, kde se rozlišuje mezi Židy a Řeky; a z *1. Korintským 16:8,9*, kde se uvádí důvod Pavlova pobytu v Efezu až do Letnic; a z verše 19 (*1. Korintským 16:19*), kde se zmiňuje jednotlivá církev v domě Akvily a Priscilly, tehdy v Efezu, jak je patrné ze *Skutky apoštolské 18:19,24,26*. To vše dohromady dokazuje, že množství věřících tvořilo v církvi efezské více sborů než jeden.

Za druhé, je patrné, že nad těmito mnoha sbory bylo mnoho starších, jako nad jedním stádcem.

Za třetí, je patrné, že tyto mnohé sbory byly jednou církví a že byly pod jednou presbyterní správou.

O synodních shromážděních

Písmo předkládá další druh shromáždění ke správě církve, kromě klasických a sborových, a ta všechna nazýváme synodními.

Pastoři a učitelé a jiní správcové církve (jakož i jiné způsobilé osoby, bude-li to uznáno za prospěšné) jsou členy těch shromáždění, která nazýváme synodními, mají-li k nim zákonné povolání.

Synodní shromáždění mohou být zákonně několika druhů, jako provinciální, národní a ekumenická.

Je dovolené a shodné se Slovem Božím, aby byla podřízenost sborových, klasických, provinciálních a národních shromáždění ke správě církve.

O ordinaci služebníků

Pod záhlavím Ordinace služebníků je třeba uvážit buď učení o ordinaci, nebo její moc.

O učení o ordinaci

ŽÁDNÝ člověk nemá brát na sebe úřad služebníka Slova bez právoplatného povolání.

Ordinace má být v církvi vždy zachovávána.

Ordinace je slavnostní oddělení osoby k některému veřejnému církevnímu úřadu.

Každý služebník Slova má být ordinován vzkládáním rukou a modlitbou, s postem, těmi kážícími presbytery, jimž to přísluší.

Je v souladu se Slovem Božím a velmi prospěšné, aby ti, kdo mají být ordinováni za služebníky, byli určeni pro některou jednotlivou církev nebo jiný služebný úřad.

Ten, kdo má být ordinován za služebníka, musí být náležitě způsobilý jak co do života, tak co do služebných schopností, podle pravidel apoštolových.

Má být vyzkoušen a schválen těmi, kdo jej mají ordinovat.

Žádný člověk nemá být ordinován za služebníka pro jednotlivý sbor, mohou-li členové toho sboru prokázat spravedlivý důvod námitky proti němu.

O moci ordinace

Ordinace je úkonem presbyterie.

Moc řídit celé dílo ordinace je v celé presbyterii, u níž, je-li nad více sbory než jedním, ať jsou tyto sbory pevně ustavené, či nikoli,

co do nositelů úřadů nebo členů, je to v otázce ordinace lhostejné.

Je velmi potřebné, aby si žádný jednotlivý sbor, který se může vhodně sdružit, neosoboval veškerou a výhradní moc v ordinaci:

1. Protože v Písmu není žádný příklad, že by si některý jednotlivý sbor, který se mohl vhodně sdružit, osoboval veškerou a výhradní moc v ordinaci; není ani žádné pravidlo, jež by mohlo takovou praxi ospravedlnit.

2. Protože v Písmu je příklad ordinace v presbyterii nad rozličnými sbory; jako v církvi jeruzalémské, kde bylo mnoho sborů: tyto mnohé sbory byly pod jednou presbyterií a tato presbyterie ordinovala.

Kážící presbyteři řádně sdružení, ať ve městech, nebo v sousedních vesnicích, jsou ti, jimž přísluší vzkládání rukou pro ty sbory, které se nacházejí v jejich příslušných obvodech.

O věroučné části ordinace služebníků

1. Žádný člověk nemá brát na sebe úřad služebníka Slova bez právoplatného povolání.

2. Ordinace má být v církvi vždy zachovávána.

3. Ordinace je slavnostní oddělení osoby k některému veřejnému církevnímu úřadu.

4. Každý služebník Slova má být ordinován vzkládáním rukou a modlitbou, s postem, těmito kážícími presbytery, jimž to přísluší.

5. Moc řídit celé dílo ordinace je v celé presbyterii, u níž, je-li nad více sbory než jedním, ať jsou tyto sbory pevně ustavené, či nikoli, co do nositelů úřadů nebo členů, je to v otázce ordinace lhostejné.

6. Je v souladu se Slovem a velmi prospěšné, aby ti, kdo mají být ordinováni za služebníky, byli určeni pro některou jednotlivou

církev nebo jiný služebný úřad.

7. Ten, kdo má být ordinován za služebníka, musí být náležitě způsobilý jak co do života, tak co do služebných schopností, podle pravidel apoštolových.

8. Má být vyzkoušen a schválen těmi, kdo jej mají ordinovat.

9. Žádný člověk nemá být ordinován za služebníka pro jednotlivý sbor, mohou-li členové toho sboru prokázat spravedlivý důvod námitky proti němu.

10. Kážící presbyteři řádně sdružení, ať ve městech, nebo v sousedních vesnicích, jsou ti, jimž přísluší vzkládání rukou pro ty sbory, které se nacházejí v jejich příslušných obvodech.

11. V mimořádných případech se může učinit něco mimořádného, dokud nebude možno mít ustálený řád, avšak s přidržením se pravidla, jak nejblíže jen možno.

12. V této době je (jak pokorně soudíme) mimořádná příležitost pro způsob ordinace k nynějšímu zaopatření služebníků.

Příručka pro ordinaci služebníků

Protože je ze Slova Božího zjevné, že žádný člověk nemá brát na sebe úřad služebníka evangelia, dokud k němu není právoplatně povolán a ordinován, a že dílo ordinace má být konáno se vší náležitou péčí, moudrostí, vážností a slavnostností, pokorně předkládáme tyto pokyny jako to, co je potřebné zachovávat.

1. Ten, kdo má být ordinován, ať je navržen lidem, nebo jinak doporučen presbyterii pro kterékoli místo, musí se obrátit na presbyterii a přinést s sebou osvědčení o tom, že přijal smlouvu tří království; o své píli a prospěchu ve studiích; jaké hodnosti získal na univerzitě a jaká byla doba jeho pobytu tam; a nadto o svém věku, který má být dvacet čtyři let; především však o svém životě a

obcování.

2. Když to presbyterie uváží, má přistoupit k šetření o milosti Boží v něm a o tom, zda má takovou svatost života, jaká se vyžaduje u služebníka evangelia; a má jej vyzkoušet co do jeho učenosti a dostatečnosti i co do důkazů jeho povolání ke svaté službě, a zvláště jeho poctivého a přímého povolání na to místo.

3. Je-li v tom všem schválen, má být poslán do církve, v níž má sloužit, aby tam po tři různé dny kázal a obcoval s lidem, aby lid mohl vyzkoušet jeho dary ke svému vzdělání a měl čas a příležitost zkoumat a lépe poznat jeho život a obcování.

4. V poslední z těchto tří dnů určených ke zkoušce jeho darů v kázání bude z presbyterie sboru zasláno písemné veřejné oznámení, které bude veřejně přečteno před lidem a potom vyvěšeno na dveřích kostela, aby bylo oznámeno, že toho a toho dne se před presbyterií dostaví přiměřený počet členů toho sboru, jimi samými jmenovaných, aby dali svůj souhlas a schválení k tomu, aby takový muž byl jejich služebníkem; nebo aby jinak předložili, se vší křesťanskou rozvážností a tichostí, jaké námitky proti němu mají. A nebude-li v určený den žádná spravedlivá námitka proti němu, ale lid dá svůj souhlas, pak presbyterie přistoupí k ordinaci.

5. V den určený k ordinaci, která se má konat v tom kostele, kde má ten, kdo má být ordinován, sloužit, bude sbor zachovávat slavnostní půst, aby se tím horlivěji spojil v modlitbě za požehnání Kristovým ustanovením a práci Jeho služebníka k jejich dobru. Presbyterie přijde na místo, nebo tam budou z presbyterie posláni alespoň tři nebo čtyři služebníci Slova; z nichž jeden, určený presbyterií, bude kázat lidu o úřadu a povinnosti Kristových služebníků a o tom, jak je lid má přijímat pro jejich práci.

6. Po kázání se služebník, který kázal, před tváří sboru otáže toho, kdo má být nyní ordinován, na jeho víru v Krista Ježíše a jeho přesvědčení o pravdě reformovaného náboženství podle Písem; na

jeho upřímné úmysly a cíle, s nimiž touží vstoupit do tohoto povolání; na jeho píli v modlitbě, čtení, rozjímání, kázání, vysluhování svátostí, kázni a konání všech služebných povinností vůči svěřenému sboru; na jeho horlivost a věrnost v hájení pravdy evangelia a jednoty církve proti bludu a rozkolu; na jeho péči o to, aby on sám i jeho rodina byli bez úhony a příkladem stádu; na jeho ochotu a pokoru podřídit se v tichosti ducha napomenutím svých bratří a kázni církve; a na jeho odhodlání setrvat ve své povinnosti proti všem nesnázím a pronásledování.

7. Když se ve všem tom vyjádřil, vyznal svou ochotu a slíbil své úsilí s Boží pomocí, služebník se rovněž otáže lidu na jeho ochotu přijmout jej a uznat jako Kristova služebníka, poslouchat ho a podřizovat se mu jako tomu, kdo nad nimi má správu v Pánu, a vydržovat jej, povzbuzovat a pomáhat mu ve všech částech jeho úřadu.

8. Když si to lid vzájemně slíbí, presbyterie, nebo služebníci od ní k ordinaci poslaní, jej slavnostně oddělí k úřadu a dílu služby vzkládáním rukou na něj, což má být provázeno krátkou modlitbou nebo požehnáním v tomto smyslu:

„S vděčným uznáním velikého milosrdenství Božího v tom, že poslal Ježíše Krista k vykoupení svého lidu; a za Jeho vstoupení na pravici Boha Otce a za to, že odtud vylil svého Ducha a dal dary lidem, apoštoly, evangelisty, proroky, pastýře a učitele, k shromáždění a vzdělání své církve; a za to, že tohoto muže uzpůsobil a naklonil k tomuto velikému dílu: * s prosbou k Němu, aby jej opatřil svým Duchem svatým, aby dal jemu (jehož v Jeho jménu takto oddělujeme k této svaté službě) naplnit dílo jeho služby ve všem, aby spasil sebe i svůj lid svěřený jeho péči.“

*Zde se mu vzkládají ruce na hlavu.

9. Když je tato nebo podobná forma modlitby a požehnání ukončena, ať jej služebník, který kázal, krátce napomene, aby uvážil velikost svého úřadu a díla, nebezpečí nedbalosti jak pro

něho samého, tak pro jeho lid, a požehnání, které bude provázet jeho věrnost v tomto životě i v budoucím; a ať zároveň napomene lid, aby se k němu choval jako ke svému služebníku v Pánu, podle slavnostního slibu, který před tím učinil. A tak, když modlitbou poručí jeho i jeho stádo milosti Boží, ať je po zpěvu žalmu shromáždění propuštěno s požehnáním.

10. Je-li pro sbor určen služebník, který byl dříve ordinován za presbytera podle formy ordinace, jaká bývala v anglické církvi, kterou co do podstaty považujeme za platnou a již nemá zavrhovat nikdo, kdo ji přijal, pak, po obezřetném postupu ve věcech zkoušky, ať je přijat bez jakékoli nové ordinace.

11. A v případě, že by někdo již ordinovaný za služebníka ve Skotsku nebo v kterékoli jiné reformované církvi byl určen pro jiný sbor v Anglii, má z té církve přinést zdejší presbyterii, v jejímž obvodu se ten sbor nachází, dostatečné osvědčení o své ordinaci, o svém životě a obcování, dokud u nich žil, a o příčinách svého odchodu; a má se podrobit takové zkoušce své způsobilosti a dostatečnosti a v ostatních jednotlivostech se s ním má postupovat tak, jak je stanoveno v pravidle bezprostředně předcházejícím, pokud jde o zkoušku a přijetí.

12. Aby v jednotlivých presbyteriích byly pečlivě vedeny záznamy o jménech ordinovaných osob s jejich osvědčeními, o době a místě jejich ordinace, o presbyterech, kteří na ně vzkládali ruce, a o úřadu, k němuž byli ustanoveni.

13. Aby nikdo z presbyterie, ani nikdo, kdo k některému z nich náleží, nepřijímal od osoby, která má být ordinována, ani od nikoho jejím jménem, žádné peníze ani dary jakéhokoli druhu za ordinaci nebo za cokoli jiného, co k ní náleží, pod jakoukoli záminkou.

Pravidla pro zkoušku

Pravidla pro zkoušku jsou tato:

(1) Aby se se zkoušeným jednalo bratrsky, s mírností ducha a se zvláštním zřetelem k vážnosti, skromnosti a postavení každého.

(2) Bude zkoušen co do své zběhlosti v původních jazycích a jeho zkouška se vykoná čtením Zákona hebrejského a řeckého a překladem některé části z každého z nich do latiny; a bude-li v nich nedostatečný, bude přísněji zkoumáno jeho ostatní vzdělání a zda je zběhlý v logice a filosofii.

(3) Které bohoslovecké autory četl a s kterými je nejlépe obeznámen; a bude zkoušena jeho znalost základů náboženství a jeho schopnost hájit pravověrné učení v nich obsažené proti všem nezdravým a bludným názorům, zvláště těm nynějšího věku; jeho zběhlost ve smyslu a významu těch míst Písma, která mu budou předložena, v případech svědomí, v chronologii Písma a v církevních dějinách.

(4) Jestliže dříve nekázal veřejně se schválením těch, kdo to dovedou posoudit, vyloží před presbyterií v přiměřené lhůtě, jež mu bude určena, to místo Písma, které mu bude zadáno.

(5) Rovněž v přiměřené lhůtě sestaví latinskou rozpravu o takovém obecném místě nebo sporné otázce bohosloví, jaké mu budou zadány, a předloží presbyterii teze vyjadřující jejich souhrn a povede o nich disputaci.

(6) Bude kázat před lidem za přítomnosti presbyterie nebo některých služebníků Slova jí určených.

(7) Bude uvážen poměr jeho darů k místu, k němuž je povolán.

(8) Kromě zkoušky jeho darů v kázání se podrobí zkoušce ve výše uvedených věcech po dva různé dny, a déle, uzná-li to presbyterie za nutné.

(9) A pokud jde o toho, kdo byl dříve ordinován za služebníka a má být přeložen na jiné místo, přinese osvědčení o své ordinaci a o svých schopnostech a obcování, načež bude jeho způsobilost pro to místo vyzkoušena jeho kázáním tam a (bude-li to uznáno za nutné)

dalším jeho zkoušením.

Mimořádné postupy

Potud o řádných pravidlech a postupu ordinace řádnou cestou; následuje to, co se týká mimořádné cesty, kterou je nyní nutno praktikovat.

1. V nynějších naléhavých potřebách, kdy nemůžeme mít žádné presbyterie ustavené v celé jejich moci a díle, a kdy mnozí služebníci mají být ordinováni pro službu u vojsk a loďstva a pro mnohé sbory, kde není vůbec žádný služebník; a kde (kvůli veřejným nepokojům) lid nemůže ani sám vyhledat a nalézt někoho, kdo by mu mohl být věrným služebníkem, ani si dát někoho bezpečně poslat k tak slavnostní zkoušce, jaká byla dříve zmíněna v řádných pravidlech; zvláště když u nich nemůže být žádná presbyterie, na kterou by se mohli obrátit nebo která by mohla přijít či jim poslat vhodného muže, aby byl ordinován v tom sboru a pro ten lid; a přece je potřebné, aby pro ně byli služebníci ordinováni některými, kteří, jsouce sami odděleni k dílu služby, mají moc připojit se k oddělování jiných, kteří jsou shledáni vhodnými a hodnými. V těchto případech, dokud s Božím požehnáním nebudou výše uvedené nesnáze v nějaké dobré míře odstraněny, ať jsou veřejnou mocí ustanoveni někteří zbožní služebníci v městě Londýně nebo v jeho okolí, kteří, jsouce sdruženi, mohou ordinovat služebníky pro město i okolí, přidržujíce se výše zmíněných řádných pravidel, jak jen nejvíce mohou; a ať toto sdružení nemá žádný jiný záměr ani účel než jedině dílo ordinace.

2. Ať táž moc zřídí podobné sdružení ve velkých městech a v sousedních farnostech jednotlivých hrabství, která jsou v současnosti klidná a nerušená, aby činila totéž pro přilehlé kraje.

3. Ať ti, kdo jsou vybráni nebo určeni pro službu u vojsk nebo loďstva, jsou ordinováni, jak bylo řečeno, sdruženými služebníky

londýnskými nebo některými jinými v zemi.

4. Ať činí totéž, kdykoli jim bude náležitě a právoplatně doporučen nějaký muž pro službu kteréhokoli sboru, který nemůže mít svobodu vyzkoušet jeho schopnosti a dary a který si žádá pomoc takto sdružených služebníků, aby byl lépe opatřen takovou osobou, jakou oni uznají za vhodnou pro službu té církvi a tomu lidu.

© 2026 Westminster 1647 :: https://westminster1647.com/cs/correo